

Holst, nyhedsbrev

MAJ 2020

Nyt fra Civilprocessen

Højesteret afsagde i april to kendelser om civilprocesretlige spørgsmål. Ugeskrift for Retsvæsen har optaget 10 afgørelser om procesretlige spørgsmål til publicering og publiceret yderligere 18, hvoraf de 12 er omtalt i tidligere nyhedsbreve, mens der i FM er tykt 2 afgørelser af almen interesse for de civilprocesinteresserede. Hovedparten af disse afgørelser gennemgås tematisk, og de vigtigste domme og kendelser analyseres kort med henblik på at placere dem i en relevant kontekst.

Retlig interesse og proceshabilitet

U 2020.xxxx Ø – Østre Landsrets kendelse af 3. april 2020 – Skatteministeriets biintervention i sag anlagt mod Advokatnævnet

Sagsnr. BS-57859/2019

Østre Landsret tillod Skatteministeriet at indtræde i en disciplinærsag anlagt mod Advokatnævnet med henvisning til, at denne kunne få væsentlig betydning for en salærsag omfattende samme advokater og forhold.

Baggrunden for sagen var i hovedtræk som følger: Advokatnævnet havde efter klager fra Skatteministeriet dels pålagt de fire advokater en bøde (disciplinærsagen) og dels pålagt advokaterne at tilbagebetale salær med lige under 4,4 mio. kr.

Disciplinærsagen blev indbragt for domstolene ved stævning mod Advokatnævnet, mens honorarspørgsmålet blev indbragt ved stævning mod Skatteministeriet – idet Advokatnævnet ikke kan stævnes i salærsager, jf. U 2005.1176 H (medmindre sagen vedrører påståede sagsbehandlingsfejl i nævnet, jf. principperne i U 2003.71 H). Advokaterne havde i stævningen i salærsagen begæret udsættelse med henblik på at afvente udfaldet af disciplinærsagen, der var af præjudicial betydning for salærspørgsmålet.

Landsrettens fandt, at Skatteministeriets interventionsbegæring på grund af den nære sammenhæng mellem de to sager var rimelig og velbegrundet og tillod derfor intervention.

Særligt foranlediget af den af advokaterne påberåbte U 2015.1202 V (påberåbt til støtte for et argument om, at klager i en salærsag ikke er part i en eventuel disciplinærsag om samme spørgsmål) er der i øvrigt grund til at erindre om, at kravet om retlig interesse tager sig forskellig ud i forskellige sammenhænge. Kravet til partsstatus – herunder ved behandlingen af aktindsigtsanmodninger, som 2015-afgørelsen handlede om – er således snævrere end kravet til retlig interesse ved intervention, hvor det netop var lovgivers intention at erstatte kravet om »væsentlig, individuel interesse« med en bredere afvejning af intervenientens rimelige anmodning. Der er derfor heller intet uforeneligt i de to afgørelser, og navnlig i lyset af forarbejderne til § 252 fremstår den seneste afgørelse da også både rimelig og velbegrundet (pun intended).

Afgørelsen bidrager ikke med væsentligt nyt om den generelle forståelse af kravet om retlig interesse i biinterventions-sager – hvor vurderingen i overensstemmelse med U 2013.3050/2 H og betænkning 698/1973 s. 101 netop er, om begæringen er »rimelig og velbegrundet« – men indebærer en delvis afklaring af et principielt spørgsmål af væsentlig betydning for advokatnævnet og dermed af interesse for de, der beskæftiger sig med advokatforhold.

U 2020.1661 H – kærebeføjelse i konkurs

Efter skifteretten havde afsagt kendelse om ikke at anerkende stemmeret for erhververen af en række fordringer, hvor overdragelsen var gennemført kort før selskabet havde anmodet om rekonstruktion (med den konsekvens, at selskabet i stedet blev erklæret konkurs), ønskede både selskabet og den af selskabet antagne rekonstruktør at kære afgørelsen.

Højesteret fandt, at afgørelsen om at afvise stemmeret for erhververen og samtidig afsige konkursdekret indebar en afgørelse overfor det konkursramte selskab, der derfor var kæreberettiget, jf. retsplejelovens § 393, stk. 1. Afgørelsen gav derimod ikke særskilt kæreadgang for den som rekonstruktør antagne advokat.

U 2020.xxxx Ø – Østre Landsrets dom af 8. april 2020 – søgsmålsret i fildelingssagerne

Sagsnr. BS-39423/2019

I det efterhånden bredt kendte sagskompleks om ophavsretskrænkelser via fildeling, har Østre Landsret den 8. april 2020 afsagt en dom med vidtrækkende konsekvenser.

Landsretten fastslår således, at det søgende selskab (et engelsk indregistreret selskab), der hverken var producent eller distributør af de delte film, ikke havde søgsmålskompetence.

Dommen er ikke overraskende analyseret indgående i diverse artikler og nyhedsbreve allerede (herunder fra Patrade, som førte sagen for landsretten), og jeg har i den sammenhæng ikke meget at tilføje.

Set fra et nøgternt civilprocesretligt perspektiv siger dommen ikke andet og mere, end vi allerede ved; retssager skal anlægges og føres af den eller de parter, som efter den materielle ret råder over den fordring, der retsforfølges. Og bevisbyrden for, at en eventuel fordring faktisk tilkommer sagsøgeren, påhviler naturligvis denne. Den bevisbyrde kunne sagsøger i fildelingssagerne ikke løfte, og sagerne måtte derfor afvises. Her adskiller sagen sig ikke fra den langt mindre celebre afgørelse i U 2010.2349 Ø.

Afgørelsen sætter et foreløbigt punktum for et langstrakt og vidt debatteret forløb, hvor Retten i Frederiksberg i kølvandet på landsrettens kendelse øjensynligt har afvist de sidste verserende sager ved en 48 (!) sider lang dom, der indeholder en grundig og bredt skuende gennemgang af komplekset (<https://tinyurl.com/y8wuvryv>).

Og her gemmer det måske mest interessante procesretlige (og politiske) spørgsmål i sagskomplekset sig: Hvordan skal domstolene agere, når de mødes med massekrav mod almindelige borgere, som efter retternes foreløbige vurdering er ugrundede? Hvordan skal retterne agere, når de benyttes til guerillataktiker? Og hvor langt kan domstolene egentlig tillade sig at gå med henvisning til vejledningspligten over for selvmødere, før det (i) overskrider rammerne for denne pligt og (ii) måske endda medfører rettens inhabilitet i sager om emnet?

Forløbet, og Retten på Frederiksbergs informationshåndtering, giver grundlag for en spændende diskussion i spændingsfeltet mellem politik og jura – den må man håbe, bliver taget op.

Saglig kompetence

U 2020.xxx H – Højesterets kendelse af 15. april 2020 – fortolkning af voldgiftsklausul ved isoleret bevisoptag

Sagsnr. BS-30473/2019 og BS-30487/2019

Et forsikringsselskab havde på bygherres anmodning tegnet bl.a. brand- og stormskadeforsikring af byggeriet. Imellem byggeriets parter var aftalt AB 92.

Da en mulig forsikringsbegivenhed indtrådte, begærede forsikringsselskabet isoleret bevisoptag ved de civile domstole, jf. retsplejelovens § 343, med henblik på at få afklaret, om der var grundlag for regres mod to underentreprenører (om de pågældende underentreprenører havde begået fejl). Underentreprenørerne, der begge var medsikrede på policen, modsatte sig med henvisning til AB 92 begæringen – idet AB-systemet efter fast praksis, og modsat andre voldgiftsaftaler, afskærer parterne fra at begære isoleret bevisoptag.

Højesteret fandt, at forsikringsselskabets mulige regreskrav beroede på det direkte retsforhold mellem selskabet og de to underentreprenører, og at vilkåret om syn og skøn ved Voldgiftsnævnet i AB 92-kontrakten for selve entreprisen derfor ikke var til hinder for det begærede bevisoptag.

Afgørelsen skal læses i lyset af, at de to entreprenører netop var medsikrede på policen. Herved var der etableret et selvstændigt retsforhold mellem selskabet og entreprenørerne, hvor forsikringsselskabet i medfør af forsikringsaftalelovens §§ 18 og 20 efter omstændighederne kunne kræve regres for det beløb, der var udbetalt til bygherren.

Heri ligger den afgørende forskel fra U 2014.2042 H om en lignende situation, idet forsikringsselskabet i 2014-afgørelsen ikke havde noget direkte kontraktforhold med den muligt regrespligtige rådgiver. I en sådan situation støttes forsikringsselskabets regresadgang alene på et subrogationsprincip, og selskabet må derfor – formentlig (se om begrundelsen for dette "måske" diskussionen i U 2017B s. 105 ff.) respektere eventuelle begrænsninger, herunder voldgiftsaftaler, mellem den sikrede (bygherre) og den regrespligtige.

Den seneste afgørelse ligger omvendt på linje med praksis for direkte krav (deliktskrav, jf. U 2017B s. 105 ff. med en grundig gennemgang af den entrepriseretlige diskussion om direkte krav), hvor retterne også har været villige til at afvikle isoleret bevisoptag uanset eksistensen af en aftale om AB92

i tidligere omsætningsled, jf. U 2017.3018 V, der med den seneste Højesteretskendelse har fået yderligere rygdækning.

Afgørelsen stadfæster U 2019.1707 V (T:BB 2019.266).

U.2020.xxxx V – Vestre Landsrets kendelse af 16. marts 2020 – om retsplejelovens § 226, stk. 1

Sagsnr. BS-9475/2020 – Den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved.

Landsretten tilbageviste en sag, der af byretten var henvist til afgørelse i landsretten i 1. instans vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et håndpantet ejerpantebrev med pant i en fast ejendom placeret i virksomhedsskatteordningen, var omfattet af (dagældende) virksomhedsskatteovens § 10, stk. 7.

Da afgørelsen heraf efter landsrettens vurdering måtte forventes at bero på en konkret vurdering af sagens faktiske omstændigheder, burde den bedømmes af byretten i første instans.

Sagsførelse og sagsportalen

U 2020.xxxx H – Højesterets kendelse af 30. marts 2020 – kravet om møderet ved indgivelse af ankestævning

Sagsnr. BS-42674/2019 – Afsagt i marts men offentliggjort i april

Efter byretten havde afsagt dom, ankede den tabende parts advokat sagen til landsretten. Da advokaten ikke havde møderet for landsretten, afvistes anken, jf. retsplejelovens § 261, stk. 2. Det kunne ikke føre til et andet resultat, at appellants advokat samme dag som ankestævningen var indleveret havde uploadet en "meddelelse" på sagen om, at appellanten under ankesagen ville være repræsenteret ved en anden advokat med møderet, idet *ankestævningen* ikke var indgivet af denne.

Afgørelsen er den første, hvor Højesteret har haft anledning til at klarlægge, hvad der forstås ved, at en ankestævning er »indleveret« af en mødeberettiget advokat. Samtidig var Højesteret i den konkrete sag begunstiget med et faktisk forløb, der satte indtil flere tvivlsspørgsmål på spidsen, og kendelsen bidrager derfor med betydelig afklaring på området.

Dommen skal læses i sammenhæng med U 2019.510 H, der – til overraskelse for nogen – fastslog, at selvom ankestævninger på sagsportalen formelt indgives til den underordnede instans, kræver det fortsat møderet at anke. Møderetskravet er således forskelligt for anke og kære, uanset, at begge sagskridt indledes over for samme instans.

Ved U 2019.510 H var der ikke uenighed om forløbet, og Højesteret fik derfor alene lejlighed til at afgøre, om møderetskravet fortsat fandt anvendelse efter de med sagsportalen vedtagne ændringer i sagsgangen.

Ved U 2019.1532 Ø tog Østre Landsret første gang i trykt praksis stilling til rækkevidden af Højesterets præmisser, og afgjorde spørgsmålet: hvad forstås, ved udtrykket »indgivet af en mødeberettiget advokat«.

Når spørgsmålet kan stilles, skyldes det, at der ved anke på sagsportalen genereres flere dokumenter/repræsentationsoplysninger:

- Der dannes automatisk en ankestævning, der fremstår som indleveret af parten selv. Efter fast praksis fra landsretterne på baggrund af et svar fra Domstolsstyrelsen om, at det alene er en konsekvens af sagsportalens opsætning, tillægges denne information ikke betydning
- Den automatiske ankestævning indeholder en rubrik med angivelse af partens repræsentant. Her vil den advokat, som repræsenterede parten i forudgående instans fremgå, idet kun parten kan ændre repræsentationsforhold på portalen
- Der dannes metadata, hvoraf kan læses, hvilken bruger der har oprettet og uploadet ankestævningen
- Der uploades – almindeligvis – et processkrift af typen "Suppl. sagsoplysninger" indeholdende en traditionel ankestævning

Østre Landsret fastslog i U 2019.1532 Ø, at en ankestævning *i hvert fald* måtte anses for indgivet af en mødeberettiget advokat, hvis denne stod som afsender af ankestævningen uploadet under supplerende sagsoplysninger. Hvis der ikke med anken uploades et supplerende processkrift, skulle det efter landsrettens opfattelse være afgørende, om selve behandlingen på sagsportalen var foretaget af en advokat med møderet.

En enslydende begrundelse havde Østre Landsret benyttet i den sag, der nu er afgjort af Højesteret. Den autogenerated ankestævning var oprettet af appellants advokat fra byretten (som ikke havde møderet), og af stævningen fremgik samme advokat som repræsentant. I den vedhæftede supplerende ankestævning havde man faktisk anført en anden advokat, men heller ikke denne havde møderet.

Sagen havde en enkelt ny krølle, idet appellants advokat *samme* dag havde uploadet en meddelelse med anmodning om, at ankesagen ville blive ført af en tredje advokat (der havde møderet) og bad om, at denne fik adgang til sagen.

I U 2019.1532 Ø havde Østre Landsret afvist at tillægge en lignende meddelelse betydning, *allerede fordi* denne var uploadet efter udløbet af ankefristen. Samme resultat nåede

Vestre Landsret i FM 2019.125, hvor en mødeberettiget advokat havde uploadet en berigtiget ankestævning efter fristens udløb. I lyset af denne praksis er det ikke overraskende, at det i den seneste sag ingen betydning fik, at den mødeberettigede advokat telefonisk bekræftede sin repræsentation og kort efter indgav ankereplik, idet begge handlinger blev foretaget efter ankefristens udløb.

Højesteret stadfæster i den seneste afgørelse landsretternes praksis, om end med nuancemæssigt anderledes præmisser. Resultatet er formentlig i de fleste tilfælde det samme – men den anviste vurdering er i højere grad funktionel.

Højesteret starter således med at fastslå, at kravet om, at ankestævning skal indgives af en mødeberettiget advokat (U 2019.510 H), *hidrører* fra en mødeberettiget advokat. Dette krav indebærer ikke, at advokaten selv har udført skrive- eller tastearbejdet i forbindelse med oprettelsen af ankestævningen eller uploading af det supplerende processkrift. Det er derimod et krav, »at den mødeberettigede advokat har formuleret eller godkendt indholdet af ankestævningen eller det supplerende processkrift«.

Det afgørende er på den baggrund, om det efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder kan fastslås, at ankestævningen *hidrører* enten fra parten selv (hvor den blotte tekniske registrering af parten som afsender ikke er nok) eller en mødeberettiget advokat.

Den letteste måde at opfylde dette krav, er at gøre som anvist af Østre Landsret: Hvis den supplerende ankestævning er indgivet i en mødeberettiget advokats navn, er man sikker. Bevæger man sig uden for det område, må det bero på en konkret vurdering. Som påpeget af Østre Landsret vil det også være utvivlsomt tilstrækkeligt, hvis ankestævningen – når der ikke uploades en supplerende ankestævning – på sagsportalen faktisk er oprettet/indgivet af den mødeberettigede advokat. Mit bud, efter at have læst Højesterets præmisser, er at svaret ville være det samme, hvis ankestævningen i en sådan situation er oprettet/uploadet af en mødeberettiget advokats sekretær på dennes instruks.

Og så til spørgsmålet om betydningen af den samtidige meddelelse om advokatskifte. Svaret fra Østre Landsret og Højesteret var det samme: Den har ingen betydning.

Bevisførelse / og syn og skøn

U 2020xxxx Ø – Østre Landsrets kendelse af 20. april 2020 – skønserklæringer tilvejebragt under tidligere retssag

Sagsnr. BS-10495/2020 – Den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved.

Under en retssag mellem en hovedentreprenør og dennes underentreprenør, ønskede hovedentreprenøren at fremlægge skønserklæringer udarbejdet under en tidligere retssag mellem hovedentreprenøren og dennes bygherre.

Østre Landsret tillod dette, idet landsretten ikke fandt grundlag for at anse de nævnte erklæringer for omfattet af retsplejelovens § 341 a om ensidigt indhentede erklæringer. Afgørelsen viderefører praksis fra før vedtagelsen af § 341 a, hvor skønserklæringer indhentet inden for domstolsprocessens rammer som udgangspunkt ikke er anset for ensidigt indhentede erklæringer, jf. herved U 2011.1607/1 H (om addication; se tillige U 2002.625 V) og U 2004.1402 Ø (om en skønserklæring indhentet ved isoleret bevisoptag efter retsplejelovens § 343).

Det forhold, at de i erklæringen omtalte mangler siden var udbedret, kunne ikke føre til et andet resultat. Underentreprenøren var i stedet hensat til at varetage sine interesser ved indkaldelse af skønsmanden til afhjæmning.

U 2020.1644 V – nyt syn og skøn (skønsmand blevet inhabil ved besvarelse)

En efter indstilling fra Teknologisk Institut udpeget skønsmand blev frakendt honorar, og landsretten tillod nyt syn og skøn ved en ny skønsmand, da besvarelsen af de stillede spørgsmål havde været klart utilstrækkeligt.

Ved besvarelsen af 2 (af 4) spørgsmål havde skønsmanden reelt alene redegjort for parternes opfattelse af funktionaliteten af et i sagen omhandlet IT-anlæg for på den baggrund samlet at konstatere, at systemet »IKKE på nogen måde fungerer optimalt og tilfredsstillende«.

Ved besvarelsen af det fjerde spørgsmål havde skønsmanden, uden nærmere begrundelse, konkluderet at samtlige forelagte fakturaposter (indstreget af køber) havde karakter af fejlrettelser. Ved besvarelse af spørgsmål 3 havde skønsmanden endvidere inddraget forhold, som ikke var en del af parternes aftale.

Endelig havde skønsmanden ved besvarelsen af enkelte spørgsmål forhold sig (kritisk) til parternes uenighed i øvrigt, bl.a. med omtale af salgs- og leveringsbetingelserne som »meget ensidige«.

Landsretten udtalte – i sjældent kritiske vendinger – at »fremgangsmåden [bar] præg af, at skønsmanden ikke har haft fornødent fokus på, at hans opgave alene har været at svare på de stillede spørgsmål«, og at skønsmanden ved sine bemærkninger i øvrigt havde »skabt tvivl om sin fuldstændige upartiskhed«.

Selvom det nu er anden gang på lige så mange måneder – jf. således U 2020.881 Ø omtalt i nyhedsbrevet for februar – jeg har haft lejlighed til at kommentere på en afgørelse om dette tema, hører det heldigvis til sjældenhederne, at en skønsmand ved sin besvarelse bringer parterne (og retten) i begrundet tvivl om skønsmandens uafhængighed. De fleste skøns mænd gør sig umage, og de fleste skønsbesvarelser er egnede til formålet.

Retsplejeloven giver kun under ganske snævre betingelser mulighed for udmeldelse af nyt syn og skøn på grund af indsigelser affødt af den oprindelige skønserklæring (U 2009.567 V og U 2018.2159 Ø er illustrative eksempler herpå). Udpegning af ny skønsmand ses dog undertiden, og har foruden U 2020.881 Ø været konsekvensen i en lignende sag i U 2016.561 V (T:BB 2016.86). Den seneste afgørelse er afsagt på baggrund af et ret ekstremt faktum, og resultatet er derfor ikke i sig selv overraskende.

Mest interessant er afgørelsen, fordi landsrettens præmisser så præcist beskriver, hvad en skønsmands rolle i civile sager er: »at svare på de stillede spørgsmål«. Hverken mere eller mindre. Det er en præmis, der næsten er skrevet med det formål at blive citeret.

U 2020.1667 V – om retten til at stille supplerende spørgsmål 2. gang

Efter skønsmanden i en sag om isoleret bevisoptagelse havde afgivet sin erklæring, og begge parter havde haft anledning til at stille supplerende spørgsmål, ønskede rekvirenten at stille (nye) supplerende spørgsmål, hvilket landsretten tilstod.

Retsstillingen for supplerende spørgsmål er velbeskrevet i forarbejderne til 2014-ændringen af reglerne om syn og skøn (jf. lovforslag nr. 178/2014): Parterne har som det klare udgangspunkt et retskrav på at stille supplerende spørgsmål, men kun én gang.

Formålet med lovændringen var ifølge forslaget blandt andet at skabe en hurtigere og smidigere proces for syn og skøn – hvor reglen om én runde supplerende spørgsmål formentlig både var tænkt som en tilskyndelse til at stille grundige spørgsmål med det samme; og som en beskyttelse mod det mertidsforbrug, der i sagens natur vil være forbundet med flere runder spørgsmål.

Afgørelsen er således et eksempel på en fravigelse af udgangspunktet, hvorfor det kan ærgre, at landsrettens præmisser i det store hele blot begrunder tilladelsen i »en konkret vurdering«.

Udmåling af sagsomkostninger

U 2020.1660 V – sagsomkostninger i hævet sag

Sagsøger hævdede en sag anlagt mod Ankenævnet for Patienterstatningen på et tidspunkt, hvor parterne havde udvekslet adskillige processkrifter, og hvor sagen havde været forelagt for Retslægerådet to gange.

Omkostningerne blev i byretten fastsat med et i forhold til de vejledende takster ganske lavt beløb (50.000 kr.), og Ankenævnet for Patienterstatningen kærede derfor sagen til landsretten, der hævdede omkostningsbeløbet betragteligt (70.000 kr.).

Afgørelsen placerer sig mellem to velkendte tommelfingerregler:

- når en sag hævdes kort inden hovedforhandlingen, skal sagsomkostninger fastsættes til 2/3 af det takstmæssige salær, som ville være udmålt, hvis sagen var hovedforhandlet (U 2006.1094 H).
- når en sag hævdes på et tidligere tidspunkt, udmåles sagsomkostninger skøns mæssigt lavere (U 2016.765 H), hvilket i praksis ofte synes at indebære udmåling til 1/3 af det takstmæssige salær for sager hævvet tidligere i forløbet

Det er naturligvis vanskeligt at dekonstruere omkostningsudmålinger med flere variabler. Helt overordnet kan det dog siges, at den omstændighed, at sagen havde været forholdsvist omfattende – herunder i kraft af de to forelæggelser for Retslægerådet – indikerer, at en takstmæssig udmåling formentlig ville være sket i den høje ende af spændet 106.250 kr. til 143.750 kr. Det peger samtidig på, at den anvendte brøk har været mellem 1/3 og 2/3. Afgørelsen er således helt i tråd med praksis på området

U 2020.xxxx Ø – Østre Landsrets kendelse af 1. april 2020 – sagsomkostninger i forbudssag

Sagsnr. BS-10021/2020 – Den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved

Østre Landsret hævdede med henvisning til retshåndhævelsesdirektivet som fortolket i U 2019.3930 Ø sagsomkostningerne i en forbudssag fra 75.000 kr. til 150.000 kr.

Efter retshåndhævelsesdirektivets § 14 skal medlemsstaterne sikre, at »rimelige og forholdsmæssige afpassede sagsomkostninger og andre udgifter« bæres af den part, der har tabt, jf. betænkning 1530/2004 (s. 77 f.) og lovforslag 47/2012 (afsnit 2.6).

Landsretten fandt i 2019-afgørelsen, at en EU-konform fortolkning af de danske regler om udmåling af sagsomkostninger i forbudssager omfattet af retshåndhævelsesdirektivet indebærer, at den vindende part har krav på sagsomkostninger, der dels afspejler de satser, der opkræves for advokatbiestand på området for intellektuel ejendomsret, dels en væsentlig og passende del af de rimelige udgifter, der reelt er afholdt.

Den seneste afgørelse fortsætter linjen fra 2019-afgørelsen, der er grundigt analyseret i mit nyhedsbrev for september 2019.

FM 2020.70 – sagsomkostninger i bevissikrings sag

Efter en bevissikrings sag anlagde rekvirenten forbudssag, der blev berammet til hovedforhandling. Rekvirenten hævdede imidlertid denne før hovedforhandlingen og henviste som begrundelse herfor til, at spørgsmålet ville blive bedømt under en allerede anlagt "hovedsag".

Landsretten fastsatte – modsat fogedretten – sagsomkostninger til rekvirenten, der efter en samlet vurdering måtte anses for den vindende part.

Afgørelsen følger linjen fra U 2020.1387 V (omtalt i mit nyhedsbrev for marts 2020), hvorefter udmålingen af sagsomkostninger i bevissikrings sager *ikke* er uløseligt forbundet med, om rekvirenten efterfølgende anlægger/gennemfører en forbudssag. Udmålingen beror i stedet, som i øvrige retssager, på en selvstændig vurdering af, hvem der i forhold til det ved bevissikringen behandlede spørgsmål må anses for den vindende part, jf. retsplejelovens § 312. Den beskrevne retsstilling svarer til, hvad der gælder for sager om isoleret bevisoptag, hvor det i U 2001.2371 H netop er fastslået, at det ikke er en betingelse for at tillægge rekvirenten sagsomkostninger, at denne efterfølgende faktisk anlægger en retssag.

Publicerede domme

Ugeskriftet for Retsvæsen og Fuldmægtigen har i april publiceret følgende afgørelser, der er omtalt i nyhedsbrevet for marts samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- U 2020.1336 H – om indgivelse af kæreskrift via e-mail (februar)
- U 2020.1346 H – om bevis for rettidig kære (februar)
- U 2020.1349 V – dokumentation for lovligt forfald
- U 2020.1387 V – sagsomkostninger ved bevissikring, når forbudssag ikke anlægges
- U 2020.1480 H – om beløbsbegrænsningen i § 368 ifb. kære af boligrettens dom om afvisning (februar)
- U 2020.1490 H – om tilladelse til at kære efter fristens udløb (februar)
- U 2020.1493 H – om retten til at afgive kærereplik
- U 2020.1503 V – dokumentation for lovligt forfald
- U 2020.1529 H – ophævelse af sagsomkostninger trods frifindelse (februar)
- U 2020.1598 Ø – ankestævning indgivet ved e-mail uden retsvirkning
- U 2020.1685 Ø – beregning af kæresagens værdi efter retsplejelovens § 389, stk. 2
- U 2020.1688 Ø – retskraft i OW Bunker-sagskomplekset
- FM 2020.71 (U 2020.1094 Ø) – om prøvelse af advokatpålæg (februar)

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223